

Bjørn Hentze Bech býr í dag í Havn, men hann vaks upp í Porkeri

definerað hugburðin hjá ung-
dóminum um føroyskar klass-
ikarar varð allarhelst av álvara
staðfest í summar, tá hann varð
biðin um at spæla á G! festivalinum.
Bjørn minnst við einum smíli aft-
ur á festivaldebutina í Gøtu, sum
var merkt av iva og illveðri. Men
júst hesi bæði tingini vístu seg at
ganga upp í eina hægri eind hetta
kvöldið.

- Eg hugsaði, at tað kundi ikki
bera til at spæla teir somu gomlu
sangirnar, sum eg spældi í send-
ingini, mitt um náttina á G! festi-
valinum. Har fóru jú bara at vera
ung fólk, tí tey eldru fólkinu fóru
óivað ikki at vera uppi so leingi. Tí
royndi eg at tríva í Elvis og okkurt
boogie-woogie fyrst fyri at leggja
stemningin, sigur Bjørn, sum var
í sínum rætta element, tá hann
diskaði fyri vátum festivalkropp-
um, ið leitaðu sær lívd í glopra-
regnum.

- Tað var sum sild í tunnu! At
so nógv fólk komu at kroka gjørdi
tað bara upp aftur betri og fest-
ligari. Tað eydnaðist bara øgiliga
væl, sigur hann.

Munur á Elvis og Hvalbiarbrøðrunum

Tá mann tosar við Bjørn um før-
oyskan tónleik frá 50'unum, fær
mann eina kenslu av, at hann
tosar frá minnum, sum var
hann har sjálvur. Hann kennir

Gud og hvønn mann, sum hevði
nakað við gamla føroyska tón-
leikapallin at gera, og kann bæði
ramsa sangheiti, nøvn, árstøl og
staðsetingar upp, sum kom tað úr
hansara egna buksulomma.

Tað hevur stóran týdning, at
vit í Føroyum eru tilvitað um tón-
leikasøguna, meinar Bjørn.

- Tú mást kenna fortíðina fyri at
skilja nútíðina. Tað er umráðandi,

at vit føroyingar eru varugir við
okkara tónleikasøgu, tí vit hava
eina serstakliga ríka tónleikasøgu;
tað er heilt sikkurt. Tað eru nógvar
áhugaverdar hendingar, sum eru
imponerandi í mun til hvussu um-
støðurnar vóru at gera tónleik í
Føroyum fyrr, sigur Bjørn Hentze
Bech, sum heldur tað vera spell, at
so lítil partur av hesum er festur
á blað.

- Samanbórið við onnur lond er
millum lítið og einki skrivað um
føroyska tónleikasøgu. Tað er lætt
at granska um Elvis, Frank Sinatra
ella the Beatles, tí har er nokk av
tilfari um skrivað um teirra søgu.
Men um mann skal kunna seg um
Hvalbiarbrøðurnar ella onkrar
aðrar slóðarar, so finnur mann
næstan einki.

Skjalfestir við at tosa við keldurnar

Við hesari avbjóðingini í huga
valdi Bjørn sum 18 ára gamal at
taka sakina í egnar hendur.

- Hvørja ferð, eg hoyrði onkran
gamlan sang í útvarpinum, sum eg
ikki hevði hoyrt fyrr, fór eg inn á
skrána og hugdi, hvat hetta var
fyri sangur. Eg hevði sett meg
í samband Hans Egholm, sum
hevur havt fleiri sendingar um
gamlan føroyskan tónleik, og
hann fortaldi mær fegin alt, hann
visti, um hesar ymsu sangirnar.

Hans Egholm plagdi at hava
upplýsingarnar, men tað var ikki
altíð, at hann mintist alt aftur um
júst tað, sum Bjørn vildi vita. Fyri
at fáa greiðu á restini setti Bjørn
seg sjálvur í beinleiðis samband
við høvuðspersónarnar.

- Eg havi ringt til Levi Niclasen
frá Hvalbiarbrøðrunum, Nicolínu
og Eyðbjørn av Kamarinum,
Simma og Konni, Elin Mouritsen,
Robert McBirnie og so framvegis.
Uppá hendan mátan havi eg fingið
alt møgulegt at vita um hesar
ymsu pláturnar. Skal mann finna
út av nøkrum, so má mann spyrja
seg fram, sigur Bjørn, sum so hvørt
hevur skrivað upplýsingarnar frá
sínum keldum niður.

Her diskar Bjørn á G! festivalinum við gomlum slagarum